

Sygn. akt VIII C 388/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 18 października 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 października 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. B. kwotę 2.799,95 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 marca 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.134 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 388/21

UZASADNIENIE

W dniu 13 kwietnia 2021 roku powód T. B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 2.799,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 22 grudnia 2020 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki C. o nr rej. (...), którego użytkownikiem był M. W.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W związku ze zdarzeniem poszkodowany wynajął pojazd zastępczy za kwotę 140 zł brutto/doba, który użytkował od dnia 23 grudnia 2020 roku do dnia 16 stycznia 2021 roku. Jednocześnie poszkodowany przelał na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Po rozpoczęciu najmu powód niezwłocznie zgłosił szkodę pozwanemu, a także zwrócił się do niego o organizację najmu pojazdu zastępczego na czas jej likwidacji. Ponadto poinformował, że w przypadku braku odpowiedzi będzie kontynuował najem na dotychczasowych warunkach. Pozwany odpowiedział dopiero w dniu 30 grudnia 2020 roku poprzestając jednak na przesłaniu wyłącznie wykazu akceptowanych stawek. Ubezpieczyciel nie wskazał natomiast warunków najmu, a także podmiotu, który mógłby go zorganizować. Wobec powyższego powód poinformował pozwanego, że poszkodowany dysponuje już autem zastępczym oraz poprosił o kontakt w celu ustalenia warunków podmioty samochodu, przekazując swój nr telefonu. Pozwany kontaktu takiego nie podjął. W konsekwencji, zdaniem powoda, poszkodowany został pozbawiony możliwości porównania ofert najmu. Odnośnie procesu likwidacji szkody pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu 7 stycznia 2021 roku pozwany powiadomił o sposobie rozliczenia szkody, a w dniu 19 stycznia 2021 roku, po uprzednim wniesieniu odwołania przez powoda, wydał decyzję o wypłacie odszkodowania. Pojazd zastępczy został zdany 7 dni później. Z tytułu najmu obejmującego 34 dni powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 4.759,95 zł i pismem z dnia 11 lutego 2021 roku wezwał pozwanego do jej opłacenia. Roszczenie to zostało uwzględnione wyłącznie w części. Ubezpieczyciel uznał stawkę umowną do dnia 30

grudnia 2020 roku, a po tej dacie zredukował ją do kwoty 70 zł, ponadto za zasadny uznał okres najmu do dnia 7 stycznia 2021 roku plus 7 dni organizacyjnych.

(pozew k. 5-10)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że z tytułu najmu powodowi została wypłacona kwota 2.293,29 zł dodając, że od dnia poinformowania o możliwości najmu od firmy współpracującej z pozwanym poszkodowany winien zwrócić się do tego podmiotu zwłaszcza, że stawka dobową powoda była dwukrotnie wyższa. Wskazał, że pozwany przekazał wszystkie niezbędne informacje dotyczące najmu, tj. odnośnie braku kaucji, limitu km, dodatkowych opłat. Ponadto podniósł, że z uwagi na datę i sposób zgłoszenia szkody (w dniu 23 grudnia 2020 roku drogą mailową) oraz okres świąteczny pozwany odpowiedział na zgłoszenie w możliwie najszybszym terminie, tj. w dniu 30 grudnia 2020 roku, przedstawiając powodowi propozycję organizacji najmu pojazdu zastępczego. Przypomniał również, że obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do minimalizacji rozmiarów szkody, a dokonywany przez niego w zakresie najmu wybór winien opierać się o kryterium celowości i ekonomicznej zasadności

(odpowiedź na pozew k. 47-51)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 67-70, k. 80-80v., protokół rozprawy k. 74-75v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki C. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był M. W.. Po kolizji przedmiotowy pojazd nie był jezdny.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka M. W. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 16 sierpnia 2021 roku, z akt szkody: polisa OC)

W dniu 23 grudnia 2020 roku M. W. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki F. (...) (klasa A). Cena bazowa najmu wyniosła 80 zł brutto, natomiast cena końcowa 140 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej oraz limitu km.

Tego samego dnia powód zawarł z M. W. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego/holowania/parkingu w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki C. o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Pierwotna umowa najmu obowiązywała do dnia 24 grudnia 2020 roku. Następnie, jej strony zawarły dwie kolejne umowy na okres: od dnia 24 grudnia 2020 roku do dnia 7 stycznia 2021 roku oraz od dnia 7 stycznia 2021 roku do dnia 26 stycznia 2021 roku.

(zeznania świadka M. W. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 16 sierpnia 2021 roku, zeznania świadka T. B. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 16 sierpnia 2021 roku, umowa cesji wierzytelności k. 14, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 17, k. 18, k. 19, cennik k. 20)

W dniu podpisania umowy najmu pojazdu zastępczego powód przesłał pozwanemu druk zgłoszenia szkody oraz cesję wierzytelności. Poprosił o pilną organizację pojazdu zastępczego na czas naprawy/likwidacji szkody, a także

o wskazanie podmiotu realizującego wynajem. Zastrzegł, że w przypadku braku organizacji przez ubezpieczyciela samochodu zastępczego w ciągu 24 godzin, będzie kontynuował najem na zasadach rynkowych.

W odpowiedzi pozwany w piśmie z dnia 30 grudnia 2020 roku poinformował o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego i w tym celu poprosił o kontakt. Wskazał, że najem taki nie wiąże się z kaucją, brak jest limitu km i rozliczany jest bezgotówkowo. Ponadto wyjaśnił, że w razie skorzystania przez poszkodowanego z oferty innej wypożyczalni, nie współpracującej z A., koszty najmu zostaną uznane do wysokości przyjętej przez ubezpieczyciela, tj. w przypadku klasy A do kwoty 70 zł brutto. Poinformował również, że okres najmu pojazdu zastępczego przy szkodzie całkowitej ograniczony jest do czasu niezbędnego na zakup innego pojazdu o wartości zbliżonej do pojazdu uszkodzonego w wypadku (w stanie sprzed szkody), przy czym po uzyskaniu informacji o szkodzie całkowitej poszkodowany winien podjąć działania w celu sprzedaży pozostałości. Dzięki podjęciu takich działań, najpóźniej kilka dni po wypłacie odszkodowania za szkodę całkowitą, poszkodowany będzie w stanie dysponować nowym pojazdem.

Replikując na powyższe powód w wiadomości email z dnia 4 stycznia 2021 roku wskazał, że poszkodowany dysponuje już pojazdem zastępczym na podstawie umowy zawartej do dnia 7 stycznia 2021 roku. Dodał, że umowa ta może zostać rozwiązana, a samochód zastępczy podmieniony i w tym celu poprosił o kontakt telefoniczny. Intencją powoda było pozyskanie warunków wymiany auta oraz samego najmu, które następnie mogłyby zostać przekazane poszkodowanemu celem porównania z jego ofertą. Kontakt taki nie został zainicjowany przez pozwanego.

W dniu 7 stycznia 2021 roku pozwany powiadomił powoda o zakwalifikowaniu szkody, jako całkowitej. Od decyzji tej powód wywiódł odwołanie i przesłał ubezpieczycielowi do weryfikacji kalkulację szkody. Jednocześnie poprosił o informację, czy w sprawie przyjęto odpowiedzialność za szkodę. Następnie, pismem z dnia 19 stycznia 2021 roku pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 500 zł.

(zeznania świadka T. B. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 16 sierpnia 2021 roku, wydruk wiadomości email k. 21, k. 28-29, k. 31-32, druk zgłoszenia szkody k. 22, pismo z załącznikiem k. 23-27, pismo k. 30, decyzja k. 33)

W dniu 11 lutego 2021 roku powód wystawił na M. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.759,95 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 34 dni. Rzeczona kwota podlegała uiszczeniu w terminie 14 dni. Tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z przesłanego dokumentu księgowego.

W piśmie z dnia 15 lutego 2021 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2.293,29 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego i holowania pojazdu. Odnośnie kosztów najmu wyjaśnił, że dokonał weryfikacji stawek najmu oraz jego okresu. Wskazał, że za okres 23-30 grudnia 2020 roku uznał stawkę na poziomie 140 zł brutto, natomiast począwszy od dnia 31 grudnia 2020 roku na poziomie 70 zł brutto zgodnie z przesłaną powodowi ofertą najmu. Z kolei za uzasadniony czas najmu przyjęto okres do dnia otrzymania wyliczenia szkody całkowitej (7 stycznia 2021 roku) plus 7 dodatkowych dni organizacyjnych.

(faktura k. 35, wezwanie do zapłaty k. 36, pismo k. 37-38, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka oraz powoda. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały ze sobą w odpowiednim zakresie, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 22 grudnia 2020 roku, w wyniku którego należący do M. W. samochód marki C. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobowo za najem, którą pozwany począwszy od dnia 31 grudnia 2020 roku zweryfikował do kwoty 70 zł brutto oraz okres najmu uznany przez ubezpieczyciela do dnia 14 stycznia 2021 roku.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje

bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że bezpośrednio po zawarciu umowy najmu powód zwrócił się do pozwanego o pilne zorganizowanie pojazdu zastępczego dla poszkodowanego oraz wskazanie podmiotu, który by taki pojazd zapewnił. Pozwany odpowiedział na powyższe dopiero w dniu 30 grudnia 2020 roku, przy czym z uwagi na fakt uznania stawki 140 zł brutto za okres do w/w dnia niecelowe jest rozważanie kwestii, czy odpowiedź taka mogła być udzielona wcześniej. Odnosząc się do treści samej informacji zwrócić należy uwagę, że miała ona ogólnikowy charakter. Pozwany nie wskazał zasad, na jakich najem by się odbywał, poprzestając na lakonicznym stwierdzeniu, że najem jest bezgotówkowy, brak jest kaucji i limitu km. Przesłana informacja w zasadzie umożliwiła jedynie ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter. Wprawdzie pozwany załączył umowę łączącą go z firmą (...) Sp. z o.o. Sp.k., to analiza tej umowy wraz z załącznikami pozwala na przyjęcie, że oznaczona w nich stawka 70 zł brutto dla pojazdu segmentu A (a właściwie A+) ma charakter bazowy, a sama umowa przewidywała dodatkowe opłaty z tytułu m.in. podstawienia pojazdu (36,90 zł brutto), czy przewozu zwierząt (200 zł brutto). Ponadto w oparciu o przesłane dokumenty nie sposób ustalić, czy umowa przewiduje inne dodatkowe opłaty, przykładowo za zniesienie udziału własnego, czy też limitu km, a zatem twierdzenia pozwanego, że opłat tego typu nie ma są nieweryfikowalne. Co więcej, w treści umowy z wypożyczalnią pozwany wprost zastrzegł (§ 2 ust. 6), że zlecenie najmu pojazdu zastępczego nie jest równoznaczne z przyjęciem odpowiedzialności za szkodę, a tym samym ze zobowiązaniem do pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego. W istocie więc z jednej strony pozwany wywodzi, że oferuje poszkodowanym pojazdy zastępcze bez dodatkowych opłat, z bezgotówkowym rozliczeniem najmu, z drugiej zaś pomija jakże relewantną okoliczność, że rozliczenie to będzie możliwe dopiero w przypadku przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, co zazwyczaj następuje w końcowym etapie postępowania likwidacyjnego. Wybór propozycji ubezpieczyciela wiąże się zatem po stronie poszkodowanego z realnym ryzykiem braku refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, co wręcz deprecjonuje taką propozycję. Zdaniem Sądu brak jest bowiem racjonalnych przesłanek, aby osoba, która doznała szkody nie ze swojej winy, zdecydowała się na ofertę, odnośnie której nie ma pewności, że będzie miała bezkosztowy charakter. Niezależnie od powyższego zaznaczenia wymaga, że powód odpowiedział na przesłane mu informacje wskazując, że poszkodowany korzysta już z auta zastępczego, jednak istnieje możliwość rozwiązania takiej umowy i podmiany samochodu, do czego jednak konieczny jest telefoniczny kontakt ze strony ubezpieczyciela. Jak podniósł powód, kontakt taki miał na celu ustalenie warunków wymiany auta zastępczego, ale i samego najmu. Warunki te powód chciał przedłożyć poszkodowanemu celem zapoznania i porównania z warunkami wynikającymi z zawartej umowy. Gdyby poszkodowany zdecydował się na ofertę ubezpieczyciela powód wyraziłby zgodę na rozwiązanie umowy najmu. W zaistniałym stanie faktycznym prośba powoda pozostała jednak bez odpowiedzi ze strony pozwanego. Jak wyjaśnił zaś Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta

zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie M. W. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności w zakresie stawki dobowej za najem oraz opłat dodatkowych. Pozwany poprzestając na cząstkowej i ogólnikowej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nieuczciwie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Nie można także tracić z pola widzenia okoliczności, że bazowa stawka stosowana przez powoda (80 zł brutto) jest zaledwie o 10 zł brutto wyższa od stawek pozwanego, co w realiach rynkowych uznać należy za pomijalną różnicę. Finalny koszt na poziomie 140 zł brutto był wynikiem wykupienia dodatkowych usług, w tym zniesienia udziału w szkodzie, odnośnie których pozwany nie wykazał w żaden sposób, że gwarantował je nieodpłatnie. Wreszcie zaznaczenia wymaga, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że stosowane przez powoda stawki nie mają charakteru stawek rynkowych. Jak wyjaśnił zaś Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. Reasumując Sąd uznał, że powód był uprawniony do przyjęcia stawki dobowej na poziomie 140 zł brutto.

W pełni zasadny zdaniem Sądu okazał się również okres najmu auta zastępczego. W sprawie niesporne było, że pozwany poinformował o wystąpieniu szkody całkowitej i wypłacie świadczenia dopiero w dniu 19 stycznia 2021 roku. Wcześniej pozwany wskazywał jedynie na sposób rozliczenia szkody bez podania jednak informacji, czy przyjął odpowiedzialność za szkodę. Co więcej powód nie zgodził się z przesłaną wyceną i wywiódł w jej zakresie odwołanie załączając własną kalkulację. Skoro więc finalną decyzję w sprawie szkody pozwany podjął w dniu 19 stycznia 2021 roku uznać należy, że to z tą datą poszkodowany otrzymał możliwość czy to naprawy pojazdu, czy też zakupu nowego. Powyższe wynika zresztą z informacji przesłanej powodowi, w treści której pozwany wskazywał, że jednym z czynników inicjujących zakup nowego pojazdu jest właśnie wypłata świadczenia. Jak wskazał SN w uchwale z dnia 22 listopada 2013 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), w przypadku szkody całkowitej „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego”. Skoro zaś sam pozwany w wydanej decyzji dotyczącej kosztów najmu uwzględnił 7 dni organizacyjnych, to kontynuowanie najmu do dnia 26 stycznia 2021 roku było uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.799,95 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.134 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 34 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.